

Sötét erdőben kerestem a lelket,
mely hozzám tartozik,

mely mosolyra, bókra, dicsőségre mástól

nem vágyakozik
s csak saját magáért dolgozik.

Kerestem a családban:

anyámban s apámban,
fivérben s leányban,
Idősben, de hiában.

Kerestem hát másban:

női testben, barátban,
társaságban s magányban,
hol egy kis csöndre találtam.

Csönd után zaj kellett,
nagy ricsaj a csend helyett, de
itt se volt az az alak,
akire köröttem várnak a falak,
aki a mécses egy sötét szobában,
Őt, barátom, nem leled fel másban.

- Állj meg kérlek,
egy helyet még kihagytál,
ahova egy régi ismerőst
bezártál. -

Végignéztem én mindent
a földön, magamon kívül,
más hely nincsen!

El kellett hát fogadnom, ha
önmagamat akarom,
magamban kell felkutatnom.
“Le a falat, irány a lélek!

Tükörbe nézni, én előre félek...”

Hó takarta a lelki világot,
barbári kietlenség, ameddig
az ember ellátott.
De várj, mi az a kis oázis
irány arra, máris!
Hisz nem következhet be, még
a végső fázis.

Herceg lehet itt még talán, újra
nyár is...